

Flyve

Posten.

Tredie Aargang.

Abonnementspriis i Kjøbenhavn 7 $\text{fl}\ \text{8}\beta$ pr. Dvartal, 10 $\text{fl}\ \text{8}\beta$ ugenlig, enkelte Nr. 4 $\text{fl}\ \beta$; udend. Kjøbenhavn 10 $\text{fl}\ \text{8}\beta$ pr. Dvartal frit tilsendt. Hver Søgne-Morgen udgaaer et Numer. Abonnenterne have fri Avertissementsret. Bladets Contoir, Klosterstræde Nr. 89, Bie Sal, er aabent om Formiddagen Kl. 10—2.

Nr. 118.

Onsdagen den 26de Mai.

1847.

Piquillo Alliaga,

eller

Maurerne under Philip III.

Historisk Roman af Eugène Scribe.

Tredie Deel.

(Fortsat.)

Capitainen havde hort tale om den fanatiske Prælat, hvis Bekjendtskab vore Cesere have stiftet i en af de første Capiller af denne Fortelling, som Medlem af Kongens consulta.

Det var Maurernes usorsonligste Modstander, den hjende, der irede frommest for deres Omvendelse eller Undergang. Al drebbe eller omvende Alt, hvad der ikke var Christen, forekom ham som den helligste og mest fortjensfulde Handling, og han var saa saa samvittighedsfuld og verhos saa fanatisk i sin Grusomhed, at han vilde have stukket et Pallads i Brand for at brenne en Kætter.

Da det endnu ikke, efter Onske, var lykkedes ham at forjage Maurerne i Massé, vilde han idemindst omvende dem enkeltevis; det var hans Livs store Op gave, hans sjonnestre Drom; og sin Fromhed uagtet havde han i den senere Tid ikke kunnet dølge sin Misundelse, da han erfarede det Held, hvormed Bisoppen af Cuenca havde overbevist, beseiret og dobbt Maureren Sidi-Bagal og hele hans Familie, deri indbefattet tre Born, af hvilke det ene ikke kunde tale endnu.

Denne Historie vakte stor Sensation i Nyastillien. Juan Baptista havde hort tale derom i Egenstab af Alguazil — og en Alguazil bor vide Alt. Da han hjente Prælatens Svaghed, trædte han overbodigt hen til Bogndoren og tog sin Hat af; thi han frygtede ikke for at fortjole sig.

„Disse to unge Mennesker“ — sagde han — „ere Maurere, som ikke ere blevne dobbt.“

Ribera gjorde et Hop paa sine Bognpuder.

„Overeensstemmende med de nye Forordninger, som, ifølge vor fromme Erkebispe af Valencia's, Patriarken af Antiochiens Forlangende, ere blevne udstedede af Don Sandoval y Royas og den hellige Inquisition, har jeg bemægtiget mig disse Kættere.“

„Godt,“ — sagde Erkebispen fra det Indre af sin Bogn.

„Jeg har frataget dem alle deres Prydelser og Wedstiene, som de ingen Ret have til at bære.“

„Meget godt,“ — sagde Erkebispen.

„Og det er min Agt at bringe dem til den hellige Hernandads Fængsler.“

„For Alting ikke!“ — udbrod Prelaten livligt — „for Alting ikke, Sennor Alguazil!“

„Men de bor dog straffes...?“

„Jeg siger ikke nei, men først og fremmest bor de omvendes og dobes. Det er Noget, der vedkommer mig. Det paatager jeg mig at bringe i Orden.“

„Tillad, Eders Eminence,“ — indvendte Juan Baptista, i hvis Plan dette Udsald af Sagen ingenlunde laa — „tillad...“

„Til!“ — afbrød Prelaten ham i en myndig Tone, stedse fra det Indre af sin Bogn. — „Min Storvicarius,“ — vedblev han og henvendte sig til sit Substitut, der endnu stak Hovedet ud af Doren — „Forhor disse Kættere summarisk, og lad os komme asted; thi Natten er hold.“

„I er altsaa en Maurer?“ — sagde Storvicaren til Pedralvi.

„Ja, Sennor.“

„Og I er ikke dobt.“

„Tvertimod ... jeg er det.“

„Hvad siger han?“ — udbrod Erkebispen med Ergrelse — „det er jo ikke sandt!“

„Jeg kan bevise Eder det, hvis man vil løse mine Hænder.“

„Man afaage hans Vaand!“ — befalede Storvicaren.

Og Pedralvi, der nu kunde bruge sine Hænder, trak et Papir, uden hvilket han aldrig reiste, op af sin Lomme. Det var forsynet med Episkopats Segl og bevisste, at Pedralvi i Valencia's Cathedralkirke for syv

Aar siden, selv Halvtredsindstyrende, havde modtaget Daaben af Hans Eminence de Ribera's Hænder.

Han talte ikke om den første Daab, han havde modtaget i sin Barndom og som havde kostet hans Moder Livet, han funde ikke bevise denne, og forresten var det nok med den ene.

Prelaten udbrod med et stufset Haab, som han ikke gjorde sig Umage for at dølge —

„Hvad er det da, man fortæller mig? ... Lad ham gaae! Sæt ham i Frished!“

„Og min Kammerat?“ — spurte Pedralvi.

„Har han ogsaa en Altest? Er han ogsaa dobbt? Thi nu troer jeg virkelig, de ere det Allesammen,“ — brummede Prelaten mellem Tænderne — „Lad ham sige det! Lad ham bevise det!“

Alliaga taug.

„Han har, ligesom jeg, et Pergament, der er forseglet med Erkebisbens Vaaben,“ — sagde Pedralvi dristigt.

„Sværg paa det! Sværg paa det!“ — irede Vicaren.

„Jeg svørger,“ — svarede Pedralvi, uden at betænke sig.

„Og nu Eders Ed!“ — vedblev Vicaren, henvendende sig til Alliaga.

Piquillo vedligeholdt sin Taushed.

„Er I ingen Christen? Er I ikke blevne dobt?“

„Nei, Sennor.“

„Hvad sagde jeg?“ — udbrod Formanden med en triumpherende Mine,

„Nu, det er dog altid Noget,“ — sagde Erkebispen

— „Man gribte virkelig Maureren, den meendrige Christen, som ikke har taget i Betenkning at svørge fals!“

Storvicaren gjorde Mine til at bemægtige sig Pedralvi; Alguazilerne og Erkebisbens Eskorte vendte sig om imod ham, men saa Ingen.

(Fortsættes.)

Sucréria

eller

Mattens Born.

Bog

Sir Edward Lytton Bulwer, Baronet.

Tredie Deel.

(Fortsat.)

John Ardworth er ikke blevet staende midt paa sin Esdebane; han har svaret til sin Ungdoms Forhaabninger. — Omendhjondt den ældre Ardworth deels ved sine egne Bestrebelser, deels ved sit andet Egteskab med den franske Kjøbmands Datter, ved hvis Magling han havde corresponderet med Hjelden, havde erhvervet sig en anseelig Formue, var denne dog kun tilstrekkelig for hans egne Formoderheder og hans Børns af det andet Egteskab, som det Hele ogsaa var blevet tilskrevet. Derfor, maa ske til hans egen og Andres Lyfe, tilmod Faderens Omstændigheder vor John Ardworth ikke at holde op med at arbeide. Det Held, som han havde ved enhver enkelt Episode af sin praktiske

Virkomhed i Litteraturen, blændede ham ikke og forte ham ikke paa Afveie. Han vidste, at hans sanse Element ikke var paa Litteraturens Markt, men i Verdens Tummel.

Omendhjondt han ikke agtede Skribentens ørte Bestemmelle ringe, folste han dog, at denne Bestemmelle forvred andre Kæster end hans, hvis den skulle naa sin højeste Spids, og at man kun er sit Talent tro, naar dette Talent paa den Vane man har valgt, besøger sig paa en Grund, hvorpaa man er hjemme. For en fort Noes vilde han ikke strænge sig en fjern, men sikkert Gre.

I nogle Aar fandt han sig endnu i Savn og Indstrænkle, for, i Tid til sin Kraft, mojsommeligt at arbeide videre, inot han fandt en Opgave, værdig hans ved Tanke skærpede Forstand og den Stat af Kunstsabter som han havde erhvervet sig, og da denne Opgave kom, fandt den i ham en fuldkommen udviklet Mand, der var den vores. Nu steg han fra Trin til Trin, — nu uddannede han bestandigt med sin dristige Begeistring, hism Birkesods. Fra den torre Praxis gif han over til de sociale Spørgsmaal af vidt omfattende Betydning, men hvilke Juristen med Rette hver sulde beskrive sig, og som han burde lede, oplive og skabe. — Nu, og endnu længe forend den tyveaareige Prærietid, som han havde sat sig, var forbi saa han igjen hen paa Parlamentet og

paa Westminster; det Enes Døre saa han aabne sig for hans skælle Strid, og han saa ogsaa allerede i Aanden den hæderkronede Grav forud, som Aanden og Hjertets forenede Kraft sulde erobre ham i det Andet.

Men ofte, naar han folte bitre Erfaringer, — naar den folte Drøv, som Menneskelundstab og hans Kales sædvanlige Mistivit pleie at indgyde, gjorde at Ergerrighedens ørte Poet i hine næsten forvandlede sig til den Egoisme, der er Handlingens Prosa, — omvædede Billedet af den sjonne Vane ham, til hvilket hans tidligste Forhaabninger havde været knyttede, — fra hvilke uskyldige Læber ædle og elstelige Tanke varer strømmede som flart Vand af den rene Kilde, og Lusten opvarmede sig da som af en levende Ande. Dette Billedet — de hellige Erindringer, som varer sammenhængende med det — den alvorlige Langsel som det havde efterladt ham — syntes at stille boe i ham for bestandigt, lig hans egen Ungdoms synlige Aand; — med sine uskyldige Nine for iog dette Billedet de mere folde og raae Skælser, i hvilke Ideerac skæde sig naar vi fride frem i Aaren, og ved en ædel Tanke, ved en oplyset Daad tilsmilende Billedet ham med en Gosters, bisaldende Blif.

Langt længere varede det, forend Percival St. John kunde vende tilbage til det praktiske Livs Pligter. Den Maal og uden Haab flyg-

tede han fra sit Hjem, som om han kunde undslippe sig selv. Dog lidt efter lidt udøvede Mindest om Helene ogsaa sin sande og of Forsyhet boksemte Indsydelse paa ham. — Han vendte tilbage til England, og i Døysdelen af sine menneskelige Pligter folte han sin bedste Forening med en usædlig Sjæl. — Hans Moder var han eyndu beholdt til Trost i sin Smerte; Greville levede endnu lange og opmuntrede og veledede ham.

De ubestemte Tegn til Talent, hans Barnoms flygtige Forhaabninger, have kun udgået sig og vundet Kraft i een Reiting, nemlig i den almindelige velvillige Godhed. Ligesom Ardworth fandt Kald i de vidt omsatte

Bestrebelser for at hæve Menneskeheden, som Tidsalderen forører, saaledes virkede Percival i den personlige og hærlige Velgørenheds suærvare, men desto mere sammenholdende Kreos. Den Enes opfyldte Forstandens Opgave, — den Anden Hjertets. Guddommelige ere Begges Bestemmelse; og den Enes behover i sin Sphere den Anden; thi Forstanden fører til det Dnde, naar Hjertet ikke leder den, og Hjertet har altid en egen bestyttende Aand, naar det ejer og føler Medsidenhed.

Som Middelpunkt for det lille Gode, som Rigdom formaaer at stille omkring sig, er Percival St. John elstet som et Barn, og creet som en Biis. Hos denne Glorie seer han med sin

Det Kongelige Theater.

Jasten (Onsdag) gives ingen Forestilling.

En nordisk Fest i Rom.

(Af A. Munch i "Norsk Nigstidende.")

En af hine sjonne Dage i Maris Maaned, den 18de troer jeg, mærkedes ved det at de herværende Svenske og Norske var i Frascati med Prinds Oscar. Det var nemlig blevet bekjendt, at Prinsen den Dag vilde tage ud til denne venlige, herligt beliggende lille Stad, hvis hvide Huse sees fra Rom højt paa Afhældet af Albanerbjergene, midt imellem Olivenskov og prængende Villaer. Man kom derfor overeens om samlede at modtage ham derude, og der arrangere en lille Fest for ham, simpelt og fordringsløst, saaledes som Kunstnerne imellem sig selv plede at gjøre det. Vi hørte altsaa derud tidligt om Morgen, nogle og tyve i Tallet, tre Norske og een Dansk, de Dørlige Svenske, mest Kunstnerne, hvoriblandt Seniores vare Bystrom, Fogelberg og Sodermark. Nempe vare vi samlede i Kærlighusets, for Prinsen med Suite strax kom efter, og nu begav det hele Tog, under Prof. Fogelbergs Anførelse, sig paa Vandring gennem de mange underjonne Villaer, hvis Cypress- og Orange-Alleeer, Terrasser, Vandkunster og Pragtbygninger strakte sig opad Bjergsiden, og hvorfra vi ved hvert Skridt havde den videste Udsigt over den grønbrune, høvliggende Campagna di Roma, begrenset paa den ene Side af de farvestraalende, snekronede Sabinerbjerge, og paa den anden af endnu et Hav, det virkelige, det indigoblæa Mediterraneanum. Ved vor Tilbagekomst fra denne Excursion ventede os en frugal men smagfuldt anrettet Collation i den store, sjonne Coonda, (for en Pragtville, bygget af en Paves Yndling). Her var Borret dækket i en stor, halvrund Sal, i hvis Nischer stode Marmorstatuer, bekransede med Laurber, og fra hvis aabne Altandørre man saae ud over den blaanende Campagna, og såede Peterskuppen i det Hjerte. Den bedste og gladelige Stemning herskede ved Borret, og nordiske Melodier blevе førstemagtigt, harmonistisk udforte, og Nationalsange sjungne i Chor. Prof. Fogelberg udbragte Grindringsskaalen for det fjerne fælles Fædreland, for Sverige og Norge; den blev naturligvis modtaget med stormende Begeistring blandt med den Draabe Bevægelse, som Hjemme i det Hjerte aldrig undlader at gyde i Glædesbægeret, selv naar det kændes af Italiens Ephæ, som her. Den unge Prinds, hvis ligefremme forstandige og bestedte Væsen i fortid havde vundet ham Alles Hjertet, reiste sig derpaa, og bragte i nogle saa velvalgte Ord Landsmændene sin Tak for den Øpmærksomhed, de havde vist ham i Rom, idet han tillige onstede Enhver af dem Held til Udførelsen af den færfte Hver, der maaatte have fort ham til den evige Stad. Efter Maalidet satte Alle sig paa Stoler og Heste, og foer i en lydig Caravane op til Stedet, hvor det gamle Tusculum har ligget, paa Ryggen af dette Bjerg. Her, i de velsdigholdte

Levninger af Theatret, forefaldt en ganske original Scene. Hele Selbstet tog nemlig Plads om hinanden paa Steentrinene, hvor ogsaa de gamle Tilskuere havde siddet, og blandt dem vistnok Cicero, hvis Villa var her. Nu sadde en Flot Barberer fra det yderste Thule paa disse Benke, og istedetfor de antike Acteurer med Masken og Colthurnen trædte en svensk Maler frem i Prosceniet, og forevrog Bellmann, paa en saa fortæffelig mimisk Maade, at det gamle Theater og Klippeveggene omkring gjenlod af Bisfaldblæs. Bellmanns jængst i det klassiske Tusculums antike Theater, hvilket selvført Spil af Skæben! Siden afvælde man med at synge Overtitter og Tyrolersange mellem Ruinerne, og Prinsen tog selv virksom Del i denne Ovelse. Til sidst, da Skyggerne begyndte at falde lange over Campagnen, og Solen nærmede sig Horizonten, maaatte man bryde op, besteg sine respetive, gjenstidige Stoler, og satte i fuld Carriere, under adskillige tragicomiske Uheld, nedad Bjergklosterne til Frascati, hvor Bognene vendte, og tog hver sin Trægt tilbage til Rom.

Denne Hørsamling af Kunstnerne var den største, som i lang Tid havde fundet Sted; man klager nemlig almædeligt over, at her nu ikke mere er saadant Sammenhold og gemyldigt Leben mellem Kunstnerne, som tilforn. De Daniske og Svenske leve vel endnu meget sammen, skjønt heller ikke deres ugentlige Aftenmoder ere saa regelmæssige og saa besøgte, som de forrige Winter skal have været; men det er især mellem disse skandinaviske Kunstnerne og de tydste at Splittelsen er mærkelig. Jeg troer ikke, som man har villet påståe, at det schleswigholstenske Spørgsmål også her skulde spøge og sætte Onde mellem Danse og Tydste endog her midt i Italien, hvor Kunst og Poesi maaatte frit kunne udøve sin formildende Indflydelse og holde politiske Twistigheder borte, idemindst hvad Kunstanliggender angaaer; det er rimeligt at forklare Phænomenet ganske simpelt af de til Rom strommende Kunstneres overhaandtagende Mengde, der gør et mere almædeligt Samliv næsten umuligt; tillige maa man erkjende, at Kunstnerjamført her har tabt sit bedste Foreningspunkt siden Thorvaldsens Bortgang. Imidlertid maa man ikke forståe dette Schisma mellem Skandinaver og Tydste saaledes, som skulde de være lige-gyldige eller endog fordomsfulde mod hinanden respektive Kunstspræstationer; at det kun er i social Henseende Splittelsen bestaaer, visto sig netop i denne Tid klart ved den usorbeholdne og varme Interesse, hvormed de skandinaviske Kunstnerne forståede sig med Roms kunststyrke Publikum for to store historiske Malerier, der i forrige Maaned vare offentlig udsatthed her af to tydste Kunstnere, og som vakte mere end almædelig Ømærksomhed. Det ene, af Østrigereen Nahl, forestilledt Hohenstaufener Manfreds Indtog i en siciliansk Stad, gjorde ved Mangfoldighed i Compositionen, dristige Stillinger og pragtfuld Udførelse megen Effect, bar fremsat lange Kunstschriften i tydse Blæde, og er endog blevet besjunget af den tydste Digter Heinrich Stieglitz.

vers forsatte sin sædværdige Levemaade, i hvilken Handelen beriger, men ikke forfiner; ikke destomindre forener underinden en rigtig Folkespillet over Pligtens sædværdige Bel milde Handlinger med et raat Sprog.

Vi kunne være forsikrede om, at den fattige Enke, der havde opdraget Lucretias forlorne Son, modtog af Percivals Godhed Alt, hvad der kunde trost hende over hans Død.

Det er usædvanligt at følge Marthas taue Forbrydelser og Grabmans skarpsindige, trædte Misgjerninger indtil deres mundgædelige Ende i Hospitaliet eller i Fængslet; paa Mogdugten eller i Galgen. —

Minde fort kunne vi fatte os i vores Betrætninger om den ældre Ardworth. Vi læste fort at kende ham som en ædel, livlig Yingling med bedre Grundlægning og rigtigere Begreber om Ere, end William Mainwairings. Derefter saae vi ham som Odeland og Flygtning; hans Grundlægning varer forandrede, hans Ere var besmittet. Han frembyder os ikke noget usædvanligt Eksempel paa den Forbrydelse, der er en Folge af den saa hyppige Overbærelse med sig selv, som pantsætter Mogenen for Dagens Forstætter. Regnbuen stræller tilbage fra Skyen og Regnhyllens Symbol var fun en Forstættelse om Bestielse fra Syndstoden.

Det maa være os nok a Familien Mi-

Nyheder.

København, den 26de Mai 1847.

Udnævnelse. Under 17de d. M. har Hs. Maj. allernaadigst udnevnt Lector Dr. Bojezen til Hector ved Sørs Dragelses-Anstalt og lærde Skole. — Under 14de Mai er Candidat i Theologien, P. Poulsen, bestykket til Preest i Wallsbüll i Glensborg Provsti. — Under s. D. er Valget af Lector C. H. Moller i Wöhrend i Syddithmarske Provsti til Diaconus i Wöhrend allernaadigst stadfæstet. — Under 6te Mai er hidtilværende kgl. hanoveransk Viceconsul i København, Kjøbmand E. Westerholm, allernaadigst anerkjendt som kgl. hanoveransk Consul samme steds.

Hs. Kgl. Højhed Kronprinsen er igaar retourneret her til Staden fra sin Reise til Bornholm.

Bekjendtgørelse. Efter allerhoiested Befaling er Dampfslæbet "Mercurius" bestemt til ved Bugsering at fremhjælpe Skibe, som, ladede med Sædeværer eller Meel, kommer fra Østersøen, bestemte her til Staden. Til denne Hensigts Opnaaelse vil Skibet blive stationeret i Dragø Havn eller i Norheden deraf. De Skibe, som, naar de ere komme indenfor Falsterboe, ønske at blive bugserede, maae heise deres Flag i Banet eller under en Raad, saa at det kan ses af de udeoverende Lodser eller fra Forstebet, som da vil give tilkende for Dampfslæbet, at de Assistence begjæres. Det bemærkes, at Dampfslæbet antages ikke at kunne bugserere Farvoer af over 40 Laster og at Belægningen for Bugseringen vil blive 5 Rbd. pr. Time, Bugseringen medtager.

Theatret. Ved i Søndags Aftes at bivaane en gjentagen Udsærelse af den i Gaarsnummers Theatersammelde omtalte "Pas des deux og Polka", gjorde vi den Opdagelse, at vi ved denne Lejlighed havde gjort os skyldige i en Fejlagelse ved at omale Hr. Brodersen istedetfor Hr. Funk, som den, der udførte den næchte Dands med Ifr. Fjeldsted. En saadan Fejlagelse er vistnok tilgivelig naar det anføres, at Hr. var temmelig langt fjerne fra Skuepladsen, og naar man betænker, at de vende Dansere have samme Høje og lignende hinanden i Udseende. Hadt der altsaa ved denne Lejlighed er sagt om Hr. Brodersen bor altsaa anvendes paa Hr. Funk, ligesom den hele Fejlagelse ikke skal komme nogen af Partier til Skade paa Ere, gode Navn og Nyte.

— Lystspillet "Aversissementer" vil ikke oftere blive givet. Det er blevet udslættet af Repertoiret.

Sommerforestillingerne. Den første Forestilling vil, som anført, være til Indtagt for Hr. Skuespiller Wiehe og bestaae af tre Aeter af Dehleßschlagers "Correggio" og af Holbergs "Reisen til det philosophiske Land", (det sidste er imidlertid ikke ganske bestemt). Desuden vil gives i Lovet af Juni Maaned: Holbergs "Abracadabra", Bessels "Kjærlighed uden Stromper", Boyes Søgespil "Erik den Svennede", Høstrups Vaudeville "Gjenboerne", en ny Vaudeville af Øverskou, bear-

belebter efter det Franske, "Den saliske Lov", nyt Lystspil i tre Aeter af Scribe, og "Reisen til Rusland", nyt Lystspil i tre Aeter af Raymond og Gustav Wæz (Hof. til "Ude og Hjemme"), oversat efter det Franske. — Af denne Fortegnelse sees, at Comiteen for Sommerforestillingerne synes at have været meget heldig i Valget af Repertoiret.

Tivoli. Nagtet det temmelig folde Veir i Mandags Aftes, anden Pintedag, var dog Tivoli ved dets Åbning besøgt af flere tusinde Mennesker. Nogen egentlig Forandring er der ikke foregået med Anstalten; kun ere de fleste af Bygningerne blevne underkastede en Reparation, ligesom man har sorget for at give det i aaben Lust staende Inventarium et bedre Udseende. De trende Engletere, Conner Warner og Stafford, som producere sig i Circus, erhvervede sig et stort og fortjent Bisfalb ved den Lethed og Elegance, hvormed de udførte de vanskelige Evolutioner. De ville sikkert fremdeles forstaffe Circus et stort Besøg. — Paa Grund af den billige Pris for Abonnementstort, 5 Rbd. for hele Saison, skal der af disse være assat en meget betydelig Mængde.

Litteratur. Af Schleiermachers "Monologer", oversat ved Professor Chr. Winther, har Forlæggeren, Hr. Boghandler Philipsen, besøgt en ny Udgave i Formefomat. Vi behøve vistnok ikke at sige Noget til Fordele for dette Skrift; disse religiøse Selvbetræftningers Dybde og Inderslighed er saa anerkjendt og Meningen om deres Verdi saa grundfæstet at ethvert Ord derom vilde være overslægtig. Det kan imidlertid betragtes som et godt Tegn paa Tidens Moraltet hos os og paa en vis Tilbøjelighed til at hysse selve sig med andre Selvstuelse, at dette Skrift i fort Tid har funnet opleve vende Oplag.

Litterair Mærkelighed. "Nyt Afiblos" lærde Redacteur, den udmerkede Literatur Hr. Trojel, har i disse Dage gjort et højt merkværdigt litterært Fund, idet han nemlig har opdaget et nyt, hidtil ubekjendt dramatis Arbeide af Digteren Ewald, som fører den rigtigst temmelig prosaistiske Titel: "Fiskerkone". Naar der imidlertid i "Nyt Afiblos" berettes, at et Fragment af dette Stykke er blevet givet med Hartmann den Gleirs Musik i Musikforeningens og Studentersangforeningens Concert i Fredags, saa er dette dog nok en lille, let tilgivelig Forverling med samme Digters og Componists "Fiskerne". Den litterære Verden imødejæs naturligvis med megen Spænding Udgivelser af den nævnte "Fiskerkone", der rimeligtvis, for at Udgaven kan blive saa correct som muligt, vil blive besorget af den lærde Redacteur selv.

Billedhuggeren Jerichau er i Lovverdags ankommen her til Staden.

Studentersangforeningen agter, efter Forlydende, i denne Sommer at gjæste Skamlingsbanken. Hvis dette stæfester sig, vil det udtrævl bidrage ifølge til at give Skamlingsfesten en forøget Tilløftelse.

Curiosum. En ung Kone if Ylland, der nylig var blevet gift, og som var

Sjæls Die paa en Engels salige Ansigt, der tilsmiler ham Bisfalb! O, hvilket Tempel for det hele Universum er der ikke oprettet ved en Grav, der bliver øret som det tilkommer den!

Det inderligste Broderskab finder Sted mellem Percival og Ardworth. Ved deres seldene Sammenkomster opvarme de hinanden gjenstidigt som Lemmer af det samme Huns, der træffe sammen ved den samme Arne. Ingen af dem har hidindtil indgaaet nogen ny Forbindelse; men Percival er endnu ung, Ardworth er heller ikke for gammel til at haabe Lykstighed ved Alteret. Men ingen af dem har endnu flaget over at hans Død var eensom og hans Hjerte tomt. For den, der stræber opad, og for den som elsker, kan Verden vel berede angstige Sorger, men aldrig Ensomhed.

Bed de Personligheder af ringere Betydning, der forekomme i denne Historie, er det ikke nødvendigt at døvse. Vi vide, at hvor for den gode Prefts Kummer end var ved Hælenes Død, saae han dog i den jordiske Smerte en ny Glæde, der blev føjet til den tilkommende Himmel. I hans simple Fromhed var han bevebnet med den ene opførtede Philosophi: "Regnbuen stræller tilbage fra Skyen og Regnhyllens Symbol var fun en Forstættelse om Bestielse fra Syndstoden."

Det maa være os nok a Familien Mi-

vers forsatte sin sædværdige Levemaade, i hvilken Handelen beriger, men ikke forfiner; ikke destomindre forener underinden en rigtig Folkespillet over Pligtens sædværdige Bel milde Handlinger med et raat Sprog.

fordrer Taalmodighed for at udvile sine Evner, og Orden for sine Handlings Ligevegt. Netop der, hvor han anser sig for mest undertrykt, og for en Martyr, nemlig i den trimodige Uttring af sin politiske Menighed, netop der i Theorien havde fun den irløske, uberegnde Utaalmorighed, der havde bragt Modgang over hans mandlige Alder, og som trods hans medførte Munterhed formørkede hans Alderdom med Samvittighedsbid, fulgt Walter Ardworth. — Det Barns Død, der var blevet betræet ham, forbittrede lange, maakee saalange han levede, den Stolthed, hvormed han betragtede den Son, som Jævnen, uden hans Fortjeneste, havde opbevaret for en bedre Skæbne. Og for den Gelede, der havde forsøgt ham fra hans Fædreland, og for de andre Baner, der havde svækket hans Pligtfolelse, havde dette Barn maatte gaae under.

Der bliver endnu tilbage at kaste et Blad paa de Straße, som traf den sandelige Barneys Skurkestræger, samt paa hans Stiftsmoders Fortkythed, der havde syndet med fuldkommen Venlighed og Klarhed.

Disse to Personer havde virkelig drevet Handel med saadanne Forbrydelser, som efter al menneskelig Retfærdighed straffes med Døden. De havde sagt til dem selv, at de turde vise Forbrydelsen og at de kunde undgaae Straffen. Med den beundringsværdige Thorvaldsen

hærdighed, der af Broden gjor en Bdenstab, havde de næret deres Maal.

Forsynt synes, som om det foragtede de almindelige Midler til sædværdige Gengjældelse, at tilstaa dem det, som de stræbte efter at undgaae Stræfen og Galgen. Barney, der, sikker paa at hans Forbrydelser ikke vilde blive opdaget, kun var blevet straffet for den Ringeste, beholdt det, der var ham det ypperste Gode nemlig Livet.

Endnu mere sikker for Lovens Hævn var Lucretia; — intet menneligt Die havde gennemført hendes ejselige Brodes morte Nat. Skjønt hun havde myrdet sin Mand, sin Søsterdatter og sin Son, lod den blinde Lov hende slippe uden Strafe, uden Mistanke. Umiddelbart, som fra en skyldig Himmel, kom Lynet. Men er det Liv, som hun har reddet dette Navn været. Bender Kælden, saalange den ikke er tommet, ikke igien tilbage i hendes Haand? Er den sorte Oval under Kældens Hænder frygteligt end den Skæbne, at hun maa leve og lide? Se og dom!

Betrægt højt sorte Skib paa Habet! Dets Ladning er ikke fra Ormus eller Tyrus. Ingen kostbare Varer vugger det paa Bolgerne; ingen Bellsignelse slaber ved dets Seil; dets Ladning er Radster og Forbrydelser. Samvittighedsbåd og Fortvivelse, og, frygteligt end Alt, til Steenfælde Sjæles tolde Ligegyldighed; det fører